

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Patriarchæ Ierosolymitano apostolicæ sedis Legato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

runt, Christum non fuisse verum Deum, sed adoptivum, ut miseri Arriani. Alij verò Christum non fuisse verum hominem, sed phantasticum, ut impij Manichæi. Adversus has hæreses Iohannes Apostolus in epistola sua loquitur dicens: *Tres sunt qui testimonium dant in celo, pater, verbum, & spiritus sanctus; & hi tres unum sunt.* per hoc intendens ostendere quòd Christus sit verus Deus. *Et tres sunt qui testimonium dant in terra, spiritus, aqua, & sanguis.* per hoc intendens ostendere quòd Christus sit verus homo. Nam ad esse hominis duo principaliter exiguntur, videlicet corpus & anima, ex quorum conjunctione verus homo subsistit. Per hoc autem quòd in articulo mortis Christus inclinato capite tradidit spiritum, de quo voce magna clamaverat, *Pater, in manus tuas commendo spiritum meum,* manifestè probatur quòd ipse spiritum habebat, non solum vitalem flatum, sed animam quoque rationalem, de qua prædixerat: *Tristis est anima mea usque ad mortem. & : Potestatem habeo ponendi animam meam & iterum sumendi eam.* Per hoc autem quòd unus militum lancea latus ejus aperuit, & continuo exivit sanguis & aqua, probatur apertè quòd Christus verum corpus habebat. Nam de phantastico corpore nec sanguis nec aqua potuisset exire. Vnde ille qui vidit, testimonium quidem perhibuit, & testimonium ejus est verum, quòd tres sunt qui testimonium dant in terra, spiritus, aqua, & sanguis, quòd videlicet Christus sit verus homo ex anima rationali subsistens. quod probatur ex eo quòd * talem spiritum emisit ex vero corpore. quod inde probatur, quoniam ex eo sanguis exivit & aqua. Rationalis quippe anima non posset vivificare nisi corpus humanum, ex quibus verus homo consistit. Ceterum sicut verus fuit spiritus & verus sanguis, ita procul dubio vera aqua, cum Christus sit veritas, & à veritate omnis fallacia sit penitus aliena. Nam si non fuisset aqua sed flegma quod de latere salvatoris exivit, ille qui vidit & testimonium * verum perhibuit, profectò non aquam sed flegma dixisset. Nec in hoc verum regenerationis sacramentum fuisset ostensum, cum per sacramentum baptismi non regeneremur in flegmate, sed in aqua. Neque per hoc * vero posset argumento probari quòd in sacramento eucharistiæ admiscenda sit aqua vino, si de latere Christi non aqua sed flegma cum sanguine profuisset. Sed nec vera fuisset figura quæ

super hac re præcessit in veteri testamento, quando videlicet Moyses virga percussit silecem, & ex ea quidem non flegma sed aqua manavit. Restat igitur ut qualiscunque fuerit illa aqua, sive naturalis, sive miraculosa, sive de novo divina virtute creata, sive de componentibus ex parte aliqua resoluta, procul dubio vera fuerit, cum naturaliter possit & compositum in componentia & elementatum in elementa resolvi; quemadmodum verus extitit sudor ipsius, sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram. Cum autem ad compositionem humani corporis quatuor elementa concurrant, videlicet terra & aqua, aer & ignis, & ad vegetationem ejusdem corporis quatuor humores similes illis conveniant, videlicet sanguis & cholera, flegma & melancholia, ut veritatem humani corporis expressius demonstraret, unum ex illis & unum ex istis Iohannes expressit, illaque potius ex illis & istis, quæ magis mysterio congruebant, ex elementis aquam, & ex humoribus sanguinem, in quibus duobus duo maxima sacramenta, redemptionis videlicet & regenerationis, eluecent. Datum Laterani 111. Non. Martij, anno duodecimo.

PATRIARCHÆ IEROSOLYMITANO
apostolicæ sedis Legato.

GRatum gerimus & acceptum & tuam prudentiam dignis in Domino laudibus commendamus quòd inter imminencia circumquaque discrimina, circa ea quæ tuæ sollicitudini sunt commissa ita te fortiter & prudenter exeres ut ex magna parte tuæ possimus operæ imputare si quid nunc orientali provinciæ vel de persecutione subtrahitur vel ad requiem procuratur. Attendentes igitur quòd ad utrumque poterit proficere postulatio quam dilecti filij Canonici Antiocheni de venerabili fratre nostro Yporiensis Episcopo tuo * studio mediante fecerunt, de consilio fratrum nostrorum illam duximus approbandam, sperantes quòd cum ipse sit simplex, rectus, ac timens Deum, & in ejus lege probatus, non solum Ecclesiæ quæ vocavit eundem utiliter præsidebit, verum etiam eo tibi reque illi ad mutuum solatium assistente, per unanimes caritatem duorum generalis terræ sanctæ profectus poterit efficacius promoveri. Quapropter ipsum per litteras apostolicas exhortati ut onus illud cum humilitate prompta suscipiat, per præsentem nuntium, in cuius recessu nondum poterat ad nos ejusdem Episcopi recurrere ref-

* In tert. collect. vitalem

* Hac vox desit in tert. collect.

* Hac item vox desit in tert. collect. Habetur tamen in cod. Anteg.

Epist. 1. De translatio- ne Episcopi Yporiensis ad patriarchatum Antiochenum. Vide infra epist. 38. 39.

* Vide supra lib. 11. epist. 110.

ponsum, fraternitati tuæ super hoc ad præcens aliud non duximus respondendum nisi quòd eum, quem firmiter credimus super hoc nostro mandato & consilio pariturum, celerius quàm poterimus ad te simul & Antiochenam Ecclesiam transmittemus, non solum patriarchalia sibi conferentes insignia quæ conferri decebit à nobis, verum etiam in necessariis hilariter providentes, in quibus possit commodè pertransire. Tu ergo, sicut expedire cognoveris, provideas interim diligenter universa quæ negotium hoc contingunt. Ceterum super iis quæ de discordia inter illustrem Regem Armeniæ ac dilectos filios fratres militiae Templi, necnon & inter Comitem Tripolitanum ac Regem eundem pro nepote suo nostro apostolatu suggestisti, hoc providimus expedire, ut cum, donec fidelium cervicibus imminet gladius paganorum, ij quos illis concorditer oportet opponi sine periculo gravi nequeant ad invicem discordare, adhuc opportunè importunè prudenter studeas & diligenter insistas ad treugas invicem ineundas, si fortè dissensionum causas nequiveris inter eos judiciali calculo terminare, excommunicationis sententiam pro Templariis rationabiliter promulgatam usque ad satisfactionem condignam faciens inviolabiliter observari. Regi quoque prædicto suadeas diligenter ut ea quæ præfatis Templariis ablata detinet minus justè restituat, & alia nec auferre nec detinere præsumat injustè, ex parte tam nostra quàm tua sibi fortiter comminando & interminando prudenter quod cum abstulerit illis ea per quæ repugnare possent perfidiæ paganorum, verendum proculdubio sibi erit ne, nonobstante quòd Christianos non impugnare noverunt, armentur in ipsum, qui sic eos debilitando videtur paganos contra ipsos armare, maximè dum propter hoc est à communionem fidelium segregatus. Cum autem de terræ sanctæ necessitatibus, quantum in ea potest ab homine procurari, in tuam specialiter inter homines fiduciam respiremus, rogamus & obsecramus in Domino Iesu Christo quatinus etsi peccata populi tanta sint quòd nedum vetus flagellum avertere mereantur, verum etiam novum excipere digni essent, quia tamen Deus infinite misericordiæ iniquitates singulas non observat, nec sperantium in se afflictionibus delectatur, tribulationem pauperum pronunties ante ipsum, & in conspectu ejus tuam orationem effundas, ut & culpam diluat & poenam avertat, cum ip-

sius adjutorio præbens operam, prout poteris, efficacem ad terram ipsam inter circumstantes angustias conservandam. Nos enim, qui pro suis doloribus mœrore afficimur tota die, nec cessavimus hætenus nec cessamus, in quantum vires Dominus administrat, opportunum sibi procurare succursum. Et cum jam Philippo quondam Duce Sueviæ interempto, ac carissimo in Christo filio nostro illustri Rege Ottone in Romanorum Imperatorem electo totum Imperium obtinente, ipsius discordia sit sedata, quæ succursum ejusdem terræ multipliciter impedivit, insistimus incessanter ut ei plenius & fortius succurratur. Præterea non te lateat quòd in proximo quandam pecuniam non modicam disponimus destinare, assignandam tibi & Templariis ac fratribus Hospitalis, & in utilitates ejusdem terræ, prout expedire videbitur, exponendam. Datum Laterani 111. Non. Martij, pontificatus nostri anno duodecimo.

CISTERCIENSI, DE FIRMITATE, de Pontiniaco, de Claravalle, de Montemundo, & universis Cisterciensis ordinis Abbatibus.

EXpositis nobis iis quæ ad petitionem vestram super interdicti negotio in regnum Angliæ promulgati nos inductura putastis, intelleximus ea maximè circa quatuor comprehendi. Primò, quòd privilegium speciale per antiquam nec aliquando, sicut dicitis, violatam consuetudinem approbatum, cum nihil demerueritis circa ipsum, conservari vobis humiliter flagitatis. Secundò, quòd cum extra communes sitis positi mansiones, tanto sine scandalo quanto sine consortio celebrare poteritis aliorum. Tertio, quòd ex consuetudine celebrandi gravis in religione jactura & in ordine dissolutio secutura timeretur. Quarto, quia per immolationem hostiæ salutaris Deus, in cujus manu cor Regis est, & quocumque voluerit vertet illud, citius super hoc speraretur esse placandus, ut ipsum à sua duritia revocaret. Habito itaque cum fratribus nostris diligenti tractatu, & iis quæ pro petitione prædicta cum illis quæ contra ipsam facere videbantur mutua compensatione collatis, causas causas invenimus repugnare. Licet enim nobis ab initio placuisset ut circa vos juxta privilegij vestri tenorem ejusdem interdicti fuisset sententia temperata, quia tamen hi qui tulerant eandem auctoritatem apostolicam habuerunt, nihil in

*Epist. 9.
De nepotio interdicti Anglicani.*

Vide supra lib. 11. epist. 259. 260.